

(reportáž z březnového semifinále Notování pod Vyšehradem)

Druhý březnový den roku 2006 byl určen druhému semifinále festivalu Notování pod Vyšehradem v P - klubu v Trojické.

Na prvním semifinále v únoru jsem byl přítomen pouze v duchu a ve Špindlerově Mlýně jsem držel všem soutěžícím palce. O to více jsem se těšil na březnové přátelské klání. Před začátkem volala Soňa Kočandrlová, že na D5 hustě sněží, ale nakonec dorazila i s druhou částí dvojice Fregata, se svým jevištním i životním partnerem Honzou Křížem. Ale o tom později.

Tentokrát v úvodu nezazněl typický hlas: "*Tak skoč!*" Soutěž tedy nezačínala znělkou, ale trochu netradičně.

Na pódium vešel Cimbura s igelitovou taškou a pozval k sobě Radku Geigerovou, zpěvačku kapely Bezefšeho. Podle Mikloně, kapelníka Bezefšeho, se totiž správný festival pozná podle toho, že se rozdávají placky a bagety. Z toho důvodu kulinární laboratoř pořadatelské rady Notování vyrobila speciální bagety neobsahující ani sýr, ani salám, ale "bagety bezev(f)šeho", naplnitelné čímkoli. Zároveň každý člen kapely obdržel placku se jménem. Pro ty, kteří dosud nedokáží od sebe odlišit zpěvačky Bezefšeho, tak Radka je ta blond.

Na jeviště se dostavil i druhý moderátorský pilíř večera, Milan Pich Belmondo. Pozorný divák si všiml naprosto stejného oblečení obou mužů. Belmondo se pokusil vysvětlit, kdo je kdo, ale učinil to tak složitě, že jsem nebyl schopen do konce večera oba protagonisty od sebe odlišit. Příště bych prosil o srozumitelnější výklad, který bych u člověka s technickým vzděláním předpokládal.

Jako první soutěžící vystoupila pražská kapela (většina členů je z Moravy) **Kámen úrazu**. Kámen úrazu zazpíval těchto pět písní:

Cikánská, Děsný rána, Ráno, když svítá, Patníkový blues

a

Balada o nevydařeném večeru

. Kámen úrazu jsem blíže poznal na jejich koncertu v Kavárně pod Vesuvem, kde jsem s celou

kapelou udělal rozhovor. Proto jsem věděl, že není vyloučena neúčast kytaristy a zpěváka Martina Laseviče. Martin totiž každým dnem očekává narození prvního dítěte. Nakonec ale přijel Kámen úrazu kompletní. Kapela ten večer vsadila na melodické písně. Jenže Kámen úrazu vlastně žádné nemelodické nehraje, o čemž mě přesvědčil zmíněný koncert.

Posluchačsky nejchytlavější je podle mého soudu skladba

Balada o nevydařeném večeru

zpívaná Michalem Aronem. Michal má velmi zajímavý hlas a zmíněná skladba je bluesová. S podporou foukací harmoniky Tondy Podlahy zní tato bluesovka, tak trošku v mišíkovském duchu, velmi hezky. Obě zpěvačky, Danča Sedláčková a Blanka Matoušková, mají kromě kamarádství, jemuž vděčí kapela za vznik, společné i zpívání ve sdružení Myšáci. Jejich sólové výkony nejsou sice "v zádech mrazící", ale zní příjemně. Pěvecká sóla Martina Laseviče rovněž stojí nejen za povšimnutí. Z výkonu Kamene úrazu je cítit, že to v kapele neskřípe, ba naopak. Tentokrát nebyl ale výkon kapely "dopován" obvyklými řízký, obětavě připravovanými střídavě "cateringem" Blankou a Dančou.

Jako druhý v pořadí vystoupil **Martin Rous** z Prahy. Martin nedávno křtil své desku, kterou jsem si od něj nechal po koncertu podepsat. Martin má za sebou rockovou minulost i hraní a zpěv v kapele Narcis, ale jeho sólová dráha je důkazem, že učinil dobře. Občas má člověk ve zvyku slyšet v novém a neoposlouchaném interpretovi nějaké vlivy či ozvuky minula. Martina Rouse bych definoval poláckovsky: Martin Rous je Martin Rous. Je zcela svůj, originální. Texty jeho písní by byly bezesporu publikovatelné jako verše. Martin ten večer zazpíval písně:

Magdalena, Těla, Brouček-tek, Svoboda

a

Růžová zahrádka

. U Martina se střídá vážnější poloha s lehčí či spíše s velkou srandou. Ale jeho humor nepostrádá vážný podtext. Například píseň

Brouček-tek

reaguje na vládní a politickou garniturou ne příliš šťastně zvládnutý Czech-tech festival v loňském létě. V Martinově podání tam nikdo nebil jeho či naše děti, jen nešťastný brouček narazil na vůli blbosti povýšenou na zákon. K textům je ale nutno připočíst i Martinovu brilantní hru na kytaru.

Přiznám se, že plzeňská **Fregata** patřila k mým hudebním láskám a vždy jsem si přál, aby ji Praha a její okolí více poznalo. Jenže jak to bývá, Fregata zažila určitou vnitřní krizi, a tak jsme v základním kole i tento večer slyšeli "pouze" kapelníci

Soňu

Kočandrlovou

a kytaristu, zpěváka a skladatele

Honzu Kříže

. V každém zvratu a v každé krizi má své místo i něco dobrého. V případě Fregaty je to především větší pěvecká příležitost pro Soňu. Myslím, že Soňa tuto příležitost využívá a ten večer prokázala, jak dobrá je zpěvačka. Repertoárově Fregata tentokrát sáhla do minulosti a do repertoáru jiných kapel a přednesla tyto písně:

Mráz, Smutný ráno, Mississippi blues, Rozhledna

a

Obejmi mě

. Minulost představovaly písně z deset let staré kazety

Smutný ráno

a jedna píseň byla od Pacifiku a druhá,

Obejmi mě

, od kapely Bokomara. Oslabená Fregata ale "plula" ten večer co to dalo a moc se mi líbila. Fanouškům mohu prozradit, že na obnově kapely se pracuje. Držím palce

Poslední v pořadí vystoupila kapela **Zhasni** z Nového Boru. Namísto Zhasni, která v základním kole nepostoupila, měla vystoupit pražská kapela Nainzerát, která nakonec odstoupila a diváci tím pádem znovu viděli a slyšeli Zhasni. Ani Zhasni ale nebyli kompletní, chyběl baskytarista Pavel Lhoták. Pro pečlivé čtenáře uvádím, že počet houslistů Zhasni na pódiu tentokrát odpovídal údajům předaných kapelou. V seznamu účinkujících i na pódiu stála zpěvačka, klávestistka a houslistka Irena Vaňková, kterou ke kapelníkovi Michalu Vaňkovi neváže jen shoda jmen, ale i oddací list. Zhasni zazpívali a zahráli písně:

Vítěz Martin Rous

foto: Tomáš Pohl ©

Převozník, Dravý pták, Emauzy, Vichřice a Vlašťovky. Tentokrát nebylo zapotřebí stěhovací čety k přesunu staříckého pianina pro Irenu Vaňkovou, protože kapela zakoupila vlastní klávesy na elektrický pohon. Bez kláves si totiž nelze repertoár Zhasni představit. Písně z dílny Michala Vaňka a Jakuba Horáka jsou v podstatě zhudebněné křehké básně, kdy si texty, stejně jako u Martina Rouse, dokáží představit v básnické sbírce. Namátkou cituji část textu písně

Vlašťovky

:"

Zas pukly korky, tvých červených vín, prokletí básníci, smutek tají, a bosé cáckorky, šat z pavučin. To múzy pod křídly schovávají

." Zhasni pořádají v Novém Boru pravidelný pořad Zhasínání. Určitě se rád na jeden takový večer pod trošku neobjevenými Lužickými horami přijedu podívat.

Po přestávce vystoupila jako host "oplackovaná a nabagetovaná" pražská kapela **Bezefšeho**. Tuhle kapelu jsem sice viděl a slyšel na iFOLK JAMu v bohnickém Divadle za plotem, ale

Notování má druhého finalistu

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Úterý, 14 Březen 2006 04:00

Bezefšeho mají vlastnost dobrého chleba - nikdy se nepřejí. Problém, jak umístit na malém pódiu bicí soupravu Johna Sedláčka, byl vyřešen perkusemi. Kontrabasista a tanečník Zdenál Mňuk prohlásil, že se vešli i na menší pódium do Salmovské, načež mu Cimbura obratem sdělil, že je pozve do Rybýnaryby. Uvidíme. U Bezefšeho se asi nedá psát jinak, než v superlativech. Jejich styl a úspěchy jsou bezesporu dány roky tvrdé práce, byť na pódiu je cítit jen a jen lehkost projevu, humor a špílce mezi členy kapely jen prší. Na rozdíl od koncertu v bohnickém divadle se tentokrát v písni věnované trabantům (pozor - ne Trabandům) na jeviště nevešly šestivoltové reflektory. Hustilky na kolo se ale pochopitelně vešly a zněly. Na jazyk se v případě Bezefšeho vkrádá, že jsou jakýmsi nástupci Spirituál kvintetu. Jenže já takové "předávání vesel" nemám rád. Bezefšeho, jejichž hlavním pokladem je vícehlasý zpěv plus čím dál lepší sóla Radky Geigerové, Johna, Petra Beleše i Vlasty Marušáka, jsou sami sebou a nepotřebují navazovat. Na závěr koncertu a mimo playlist zazněla v přídavku kdysi populární píseň zpívaná Milanem Chladilem

Jezdím bez nehod

. Cimbura byl přizván na pódium a účinkoval formou držení činelu. Samozřejmě není vyloučena další umělecká spolupráce.

Bezefšeho odešli z pódia a nastalo očekávané vyhlášení vítěze. V semifinále o jediném postupujícím do finále rozhodují pouze hlasy diváků. Pořadatelská rada má pouze právo poslat mimo "hlas lidu" do finále dva soutěžící podle vlastního výběru na divokou kartu.

A jak to dopadlo?

V písních se na třetím až pátém místě umístily skladby *Těla* (Martin Rous), *Magdalena* (tentýž soutěžící) a

Děsný rána

(Kámen úrazu). Na druhém místě se umístily

Vlaštovky

(Zhasni) a na místě prvním

Brouček- tek

(Martin Rous).

V účinkujících byla čtvrtá **Fregata**, třetí **Kámen úrazu**, druzí **Zhasni** a na prvním místě s náskokem patnácti hlasů před Zhasni

Martin Rous

.

Notování má druhého finalistu

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Úterý, 14 Březen 2006 04:00

Martin Rous pak na závěr přidal tři písně. Nejvíce se mi líbila *Armáda spásy*, která by měla být povinně hrána před letošními volbami. Martin nádhernou formou reaguje na to, jak mnozí lidé zapomínají a dají se nalákat "Armádou spásy", podobně jako kdysi krysařem.

Na závěr jsem vyhověl prosbě Cimbury a všem fanouškům kapely **Surf** oznamuji, že 30. března vystoupí v Praze tato populární kapela se sólisty Evou a Vaškem. Konečně!

Dubnové soutěžení se koná ve čtvrtek 6. dubna 2006 od 19.30 hod a utkají se v něm skupina **B odlo**

a písničkáři

Jarda Holan & THC

,

Pavel Jim Macháček

a

Michal Vaněk

. Hostem třetího semifinále bude pardubická skupina

Pouta

.